№ 11. Warszawa, dnia 24 kwietnia 1924 r. Rok VI.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU.

Cena numeru pojedyńczego 1 złoty, z przesyłką zwyczajną 1 zlp. 25 gr., poleconą 1 zlp. 50 gr. Prenumerata za kwartał I-szy r. b. 5 zlp. 25 gr. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza jednoszpaltowego petitem tab. 2 złote. Należność uiszcza się w markach polskich według kursu franka złotego na dniu poprzedzającym wpłatę. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3. Tel. redakcji 148.03 tel. Administracji Nr. 276.29. Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P. K. O. Nr. 30306.

TREŚĆ

Organizacja władz.

306.

KOMUNIKAT

w sprawie zwinięcia urzędu skarbowego i Kasy skarbowej w Rudzie.

Na zasadzie ustawy z dn. 15 lutego 1924 r. (Dz. U. Śl. Nr. 5, poz. 20) i uchwały Rady Ministrów z dnia 6, 9 i 18 sierpnia 1923 r., w sprawie reorganizacji administracji państwowej, wojewoda Śląski zarządził reskryptem z dn. 14 marca 1924 r. I. 38/P., likwidację agend Urzędu Skarbowego i Kasy Skarbowej w Rudzie tudzież przekazanie agend zniesionych urzędów, o ile dotyczą gminy Ruda — Urzędowi Skarbowemu, wzgl. Kasie Skarbowej Świętochłowice, o ile dotyczą gmin Bielszowice, Kończyce, Makoszowy i Pawłów — Urzędowi, wzgl. Kasie Skarbowej Katowice, o ile dotyczą gmin Bujaków, Chudów, Paniowki, Przysłowice i Gierałtowice — Urzędowi, wzgl. Kasie Skarbowej Rybnik, wreszcie o ile dotyczą gminy Paniowy Urzędowi, wzgl. Kasie Skarbowej Pszczyna.

Warszawa, dnia 27 marca 1924 r.

Dyrektor Głównego Urzędu Kasowego.

(—) Czauderna.

307.

KOMUNIKAT L. 1818/pr.

w sprawie wprowadzenia w życie statutu organizacyjnego Ministerstwa Skarbu, zatwierdzonego rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 25 lutego 1924 r. („Monitor Polski“, Nr. 65 z dnia 18.III 1924 r.).

Zarządzeniem Pana Ministra Skarbu z dnia 10 kwietnia 1924 r. L. 1818/Pr. statut organizacyjny Ministerstwa Skarbu, zatwierdzony rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 25 lutego 1924 r. („Monitor Polski“, Nr. 65 z dnia 18 marca 1924 r.) został wprowadzony w życie z dniem 15 kwietnia 1924 r. W związku z tem w dotychczasowej organizacji Ministerstwa Skarbu zostały przeprowadzone następujące zmiany:

Gabinet Ministra Skarbu, z wcielonym doń Wydziałem Organizacyjno-Gospodarczym z Departamentu Administracyjnego jako Wydziałem Organizacyjno-Administracyjnym, oraz z utworzonym nowym Wydziałem Ogólnej Polityki Finansowej i Inspekcją Ogólną przekształcono na Departament Prezydjalny. Dotychczasowy Wydział Prezydjalny otrzymał nazwę Wydziału Osobowego. Wydział Organizacyjno - Administracyjny do czasu wydania specjalnego zarządzenia będzie załatwiał sprawy organizacyjne i gospodarcze tylko władz I i II instancji, sprawy dotyczące Centralnego Zarządu Ministerstwa Skarbu pozostaną jeszcze czasowo w Zarządzie Gosodarczym Ministerstwa Skarbu, wzgl. w Wydziale Osobowym.

Departament Kredytowy, w którym utworzono nowy Wydział Kredytowy, otrzymał nazwę Departamentu Obrotu Pieniężnego. Nazwy Wydziałów Obrotu Pieniężnego Wewnętrznego i Obrotu Pieniężnego Zewnętrznego zmieniono na Wydział Środków Płatniczych i Wydział Dewizowy.

Do Departamentu Budżetowego wcielono Wydział Emerytalny z Departamentu Administracyjnego.

W Departamencie Ceł tworzy się nowy Wydział Karny.

Departamenty Podatków i Opłat złączono w jeden Departament Podatków i Opłat. Z Wydziału Inspekcyjno-Egzekucyjnego Departamentu Podatków i z Wydziału Inspekcyjnego Departamentu Opłat utworzono jeden Wydział Instrukcyjno-Rewizyjny. Wydział Orzecznictwa Dep. Opłat otrzymał nazwę i zakres działania Wydziału Podatku Spadkowego i od Darowizn, Wydział zaś Legislatywny — Wydziału Opłat Stemplowych.

W Departamencie Akcyz i Monopolów tworzy się nowy Wydział Instrukcyjno - Rewizyjny.

Główny Urząd Kasowy wchodzi do Ministerstwa jako Departament Kasowy z nowym wydziałem Instrukcyjno- Rewizyjnym i wcielonym z Dep. Administracyjnego wydziałem rachunkowym. Departament Administracyjny skasowano.

Warszawa, dnia 10 kwietnia 1924 r.

Podatki bezpośrednie.

308.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 31 marca 1924 r.

w przedmiocie ustalenia przeciętnej wartości franka złotego za miesiąc marzec 1924 r.

Na mocy art. 11 ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. o zastosowaniu stałej jednostki do obliczania danin, niektórych innych dochodów publicznych oraz kredytów, udzielanych przez instytucje państwowe i samorządowe (Dz. U. R. P. Nr. 127 poz. 1044) oraz w myśl §§ 1 i 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 18 grudnia 1923 r. o zastosowaniu stałej jednostki do państwowego podatku przemysłowego (Dz. U. R. P. Nr. 134, poz. 1112) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Przeciętną wartość franka złotego za miesiąc marzec 1924 r. ustala się na 1.800.000 marek.

§ 2.

Płatnicy podatku przemysłowego, obowiązani w myśl części pierwszej art. 56 ustawy z dnia 14 maja 1923 r. w przedmiocie państwowego podatku przemysłowego (Dz. U. R. P. Nr. 58 poz. 412) do miesięcznych wpłat, winni przeliczyć obroty, osiągnięte w miesiącu marcu 1924 r., na franki złote według przeciętnej wartości, oznaczonej w paragrafie poprzednim i od tak ustalonego obrotu obliczyć przypadający podatek i dodatki na rzecz Związków samorządowych we frankach złotych.

§ 3.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:

(—) *W. Grabski.*

(„Monitor Polski“ z dn. 9.IV 1924 r. Nr. 83).

309.

OKÓLNIK L. D.P. 344/II

w przedmiocie wysokości odpisów na zużycie przedmiotów służących do osiągnięcia dochodu, podlegającego opodatkowaniu na rok podat. 1924.

Do wszystkich Izb skarbowych na obszarze b. zaboru rosyjskiego i austrjackiego.

W ślad okólnika z dnia 11 kwietnia 1923 r. L. 2197/DP/II Ministerstwo Skarbu komunikuje, że przy ustalaniu do opodatkowania na rok podatkowy 1924 dochodu osób fizycznych i prawnych, prowadzących prawidłowe księgi handlowe, należy o ile chodzi o przedsiębiorstwa przemysłowe odpisanie na zużycie przyjmować w wysokości 25% kwoty dochodu podatkowego, obliczonego w markach polskich bez uwzględnienia potrąceń na amortyzację. Tak samo należy postępować w wypadkach, gdy wspomniane osoby, pominąwszy również potrącenia na amortyzację, obliczą sobie dochód podatkowy we frankach złotych w sposób, przewidziany w § 4 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 15 lutego i 14 marca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 165 i Nr. 27, poz. 275) z tą tylko różnicą że suma przypadająca tytułem odpisania w markach polskich winna być do potrącenia przerachowana na franki złote według przeciętnej wartości franka złotego i ostatniego miesiąca roku operacyjnego.

Przykład:

Przedsiębiorstwo przemysłowe wykazało w roku operac. 1923 czysty zysk.	Mk. 80.000.000.000
dolicza się w myśl postanowień art. 8.	„ 4.000.000.000
	Mk. 84.000.000.000
odlicza się gratyfikacje pracowników przeznaczone przez ogólne zebranie z podziału zysku	Mk. 10.000.000.000
	Mk. 74.000.000.000
odlicza się 25% amortyzacji od Mk. 74.000.000.000 . .	Mk. 18.750.000.000
pozostaje dochód podlegający podatkowi . . .	Mk. 55.250.000.000
Zysk czysty powyższego przedsiębiorstwa obliczony we frankach złotych, w sposób wskazany w § 4 rozporządzenia z dnia 15 lutego 1924 r. wynosi . . .	Fr. zł. 300.000
dolicza się zgodnie z postanowieniami art. 8. . . .	„ „ 15.000
	Fr. zł. 315.000

odlicza się gratyfikacje pracowników Mk. 10.000.000.000 a 950.000 .	Fr. zł. 10.536.90	
amortyzację, wyznaczoną przez ogólne zebranie w kwocie Marek 18.750.000.000 a 950.000 .	Fr. zł. 19.736.90	30.273.80
pozostaje dochód do opodatkowania		Fr. zł. 284.726.20

Warszawa, dnia 29 marca 1924 r.

za Ministra Skarbu:
(—)B. Markowski.
Podsekretarz Stanu

310.

OKÓLNIK L. D.P. 339/II

w sprawie ustalenia wartości franka złotego dla wymiaru podatku dochodowego.

Do wszystkich Izb skarbowych oraz do Wydziału skarbowego Województwa Śląskiego w Katowicach.

W § 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 15 lutego 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 165) w brzmieniu § 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 14 marca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 276) ustalono dla celu wymiaru podatku dochodowego na rok podatkowy 1924 wartość franka złotego tylko dla lat operacyjnych (gospodarczych, kończących się 31 marca, 30 czerwca 30 września i 31 grudnia 1923 r.

Ponieważ niektóre przedsiębiorstwa, a w tej liczbie przedsiębiorstwa naftowe, kończą swoje okresy operacyjne w miesiącach kwietniu, maju, lipcu, sierpniu, październiku i listopadzie, przeto dla celów wymiaru podatku dochodowego na rok podatkowy 1924 tego rodzaju przedsiębiorstwom — ustala się dodatkowo przeciętną wartość franka złotego w sposób następujący:

1) dla dochodu osiągniętego w roku operacyjnym (gospodarczym), obejmującym okres od 1 maja 1922 r. do 30 kwietnia 1923 r. — 1 fr. zł.= = 3700 mk.;

2) dla dochodu osiągniętego w roku operacyjnym (gospodarczym), obejmującym okres od 1 czerwca 1922 r. do 31 maja 1923 r. — 1 fr. zł.= = 4500 mk.;

3) dla dochodu osiągniętego w roku operacyjnym (gospodarczym), obejmującym okres od 1 sierpnia 1922 r. do 31 lipca 1923 r. — 1 fr. zł.= = 7700 mk.;

4) dla dochodu osiągniętego w roku operacyjnym (gospodarczym), obejmującym okres od

1 września 1922 r. do 31 sierpnia 1923 r. — 1 fr. zł. = 11400 mk.;

5) dla dochodu osiągniętego w roku operacyjnym (gospodarczym), obejmującym okres od 1 listopada 1922 r. do 31 października 1923 r. — 1 fr. zł. = 29400 mk.;

6) dla dochodu osiągniętego w roku operacyjnym (gospodarczym), obejmującym okres od 1 grudnia 1922 r. do 30 listopada 1923 r. — 1 fr. zł. = 59200 mk.

Warszawa, dnia 4 kwietnia 1924 r.

za Ministra Skarbu:
(—) B. Markowski.
Podsekretarz Stanu.

311.

OKÓLNIK L. D.P. 365/II

do wszystkich Izb Skarbowych oraz do Wydziału Skarbowego Województwa Śląskiego w Katowicach.

W związku z przepisami § 4 rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 15.II. 24 (Dz. U. R. P. nr. 16 p. 165) w brzmieniu, ustalonem w § 2 rozp. Min. Skarbu z dn. 14.III. 24 (Dz. U. R. P. nr. 27, p. 276), Ministerstwo Skarbu celem ułatwienia władzom wymiarowym sprawdzania prawidłowości dokonanych przez płatników przerachowań w sposób w tym paragrafie przewidziany podaje przykład poniższy:

Przykład.

Bilans brutto na dz. 31 grudnia 1923 r.

	POZOSTAŁOŚCI			
	W-n		Ma	
	Marek	Sumy fr. zł. otrzymane z przerachowania bilansu otwarcia i miesięcznych obrotów strony W-n i Ma poszczególnych rachunków w/g przeciętnych kursów miesięcznych	Marek	Sumy fr. zł. otrzymane z przerachowania bilansu otwarcia i mies. obrotów strony W-n i Ma poszczególnych r/ków w/g przeciętnych kursów miesięcznych
Rieruchomości	1.160.000.000,—	70.000,—		
Nuchomości	48.252.660,—	787,90		
Kasa	1.824.292.000,—	5.101,80		
Towary	—	—	13.455.921.837,—	183.134,60
Materjały	287.344.038,—	6.536,—		
Papiery procentowe	—	43,30		
Weksle	28.000.000,—**)	2.542,90		
Kaucje	375.000,—***)	56,10		
Różni	—	105.555,50	12.940.585.658.—***)	
Należności w wal. obcych (bieżące)	10.181.311.000,—	12.207,10		
Sumy przechodnie	146.642.000,—***)			2.043,—
Kapitał akcyjny			1.300.000.000,—	54.624,90
„ zapasowy			136.800.000,—	3.947,10
„ rezerwowy			21.000.000,—	606,10
II emisja akcji			—	6.769,10
III „ „		745,70	—	—
Dywidenda				615,40
Zyski i straty	150.000,—	10		—
Ekspedycja				74,—
Procenty				438,80
Pensje	5.859.748.565,—	18.616,20		
Robocizna	2.257.337.435,—	9.532,80		
Koszty handlowe	6.120.854.797,—	20.527,60		
	27.854.307.495,—	252.253,—	27.854.307.495,—	252.253,—

Uwaga 1.

Rzeczywista wartość remanentu towarów w/g cen zakupu wynosi Mk. 20.820.041.096,— zaś Fr. zł. 65.351,2
„ „ „ materjałów „ „ „ Mk. 108.647.000,— zaś Fr. zł. 216,50

Należności bieżące w walutach obcych, figurujące w księgach za mk. 10.181.311.000, w rzeczywistej swej wartości wynoszą fr. zł. 11.525.—

Uwaga 2.

Wyrażone w markach pozostałości rachunków bilansowych czystomarkowych bilansu zamknięcia, przerachowane na franki złote, stosownie do postanowień p. 3 § 4 rozporządzenia z dnia 15 lutego 1924 w brzmieniu rozporządzenia z dn. 14 marca 1924 w/g przeciętnej wartości franka złotego z ostatniego miesiąca roku operacyjnego, t. j. Mk. 950.000/1 fr. zł., wynoszą:

	*)	Kasa W-n . . . Fr. zł.	1.920,30
	**)	Weksle „ . . . „ „	29,50
Wynoszą	***)	Kaucje „ . . . „ „	0,40
	***)	Różni M-a . . . „ „	13.621,70
	***)	Sumy przechodnie W-n Fr. zł.	161,50

Do rocznego bilansu brutto, zestawionego wsposób powyższy w markach, frankach **złotych**, należy dołączyć:

1. bilans otwarcia roku operacyjnego, zestawiony w markach i przerachowany na franki złote w myśl p. 1 § 4 rozporządzenia z dnia 15 lutego 1924 r. w/g przeciętnej wartości franka złotego z pierwszego miesiąca roku operacyjnego;

2. miesięczne bilanse brutto w markach i we frankach złotych, w których miesięczne obroty markowe strony winien i ma wszystkich rachunków, winny być przerachowane na franki złote w myśl postanowień p. 2 § 4 rozporządzenia z dn. 15 lutego 1924 r., t. j. w/g przeciętnej wartości franka złotego z odpowiedniego miesiąca roku operacyjnego.

Bilans zamknięcia markowy.

Nieruchomości	Mk	1.100.000.000,—	Kapitał akcyjny	Mk.	1.300.000.000,—
Ruchomości	„	48.252.660,—	„ zapasowy	„	136.800.000,—
Kasa	„	1.824.292.000,—	„ rezerwowy	„	21.000.000,—
Towary	„	20.820.041.096,—	Różni	„	12.940.585.658,—
Materjały	„	108.647.000,—	Czysty zysk	„	19.859.175.098,—
Weksle	„	28.000 000,—			
Kaucje	„	375.000,—			
Należności w walutach obcych	„	10.181.311.000,—			
Sumy przechodnie	„	146.642.000,—			
	Mk.	34.257.560.756,—		Mk.	34.257.560.756,—

Rachunek Strat i Zysków markowy.

Różne	Mk.	150 000,—	Zysk na towarach	Mk.	34.275.962.933,—
Pensje	„	5.859.748.565,—			
Robocizna	„	2.257.337.435,—			
Koszta handlowe	„	6.120.854.797,—			
Materjały	„	178.697.038,—			
Czysty zysk	„	19.859.175.098,—			
	Mk.	34.275.962.933,—		Mk.	34.275.962.933,—

Rachunek różnic kursu z przerachowania.

Kasa	W-n 5.101,80			Sumy przechodnie	Ma 2043,—			
	„ 1920,30	Fr. zł.	3.181,50		W-n 161,50	Fr. zł.		2.204,50
Weksle	W-n 2542,90			II emisja		„	„	6.769,10
	„ 29,50	„ „	2.513,40	Dywidenda		„	„	615,40
Kaucje	W-n 56,10			Straty na kursie z przerachowania		„	„	116.127,80
	„ 40	„ „	55,70					
Różni	W-n 105.555,50							
	Ma 13.621,70	„ „	119.177,20					
Papiery procentowe			43,30					
III emisja			745,70					
		Fr. zł.	125.716,80			Fr. zł.		125.716,80

Rachunek Strat i Zysków frankowy.

Różne	Fr. zł. 0,10	Zysk na towarach	Fr. zł.	248.485,80
Pensje	18.616,20	„ „ ekspedycji		74,—
Robocizna	9.532,80	„ „ procentach		438,80
Koszty handlowe	20.527,60			
Materjały	6.319,50			
Strata na kursie należności w obcych walutach	682,10			
Strata na kursie z przerachowania	116.127,80			
Czysty zysk	77.192,50			
	Fr. zł. 248.998,60		Fr. zł.	248.998,60

Bilans zamknięcia frankowy.

Nieruchomości	Fr. zł. 70.000,—	Kapitał akcyjny	Fr. zł.	54.624,90
Ruchomości	787,90	„ zapasowy		3.947,10
Kasa	1.920,30	„ rezerwowy		606,10
Towary	65.351,20	Różni		13.621,70
Materjały	216,50	Czysty zysk		77.192,50
Weksle	29,50			
Kaucje	0,40			
Należności w obcych walutach	11.525,—			
Sumy przechodnie	161,50			
	Fr. zł. 149.992,30		Fr. zł.	149 992,30

Podział czystego zysku uchwalony przez Ogólne Zebranie.

		Pozycje, które mogą być odliczone od zysku bilansowego celem ustalenia dochodu do opodatkowania przelicza się na franki złote według przeciętnej wartości franka złotego w ostatnim miesiącu roku operacyjnego, t. j. 950.000/1
Kapitał zapasowy 10%	Mk. 1.985.917.510,—	Fr. zł. 57,90
Amortyzacja nieruchomości	55.000.000,—	5,10
„ ruchomości	4.825.260,—	2.084,20
Tantjema dyrekcji 10%	1.980.000.000,—	2.084,20
Gratyfikacja pracowników	1.980.000.000,—	
Ofiary na cele dobroczynne i społeczne	1.000.000.000,—	
Dywidenda	10.250.000.000,—	
Do przeniesienia na rok następny	2.603.432.328,—	
	Mk. 19.859.175.098,—	

Za Ministra Skarbu:
(—) B. Markowski.
Podsekretarz Stanu.

312.

ROZPORZĄDZENIE

Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 31 marca 1924 r.

w sprawie podwyższenia stawek niektórych podatków bezpośrednich.

Na podstawie art. 1 ustęp 1a) i art. 2 ustawy z dnia 11 stycznia 1924 r. o naprawie Skarbu Państwa i reformie walutowej (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz. 28) oraz zgodnie z uchwałą Rady Ministrów z dnia 19 marca 1924 r. zarządzam co następuje:

§ 1. Stawki:

a) podatku spadkowego i od darowizn, unormowanego ustawą z dnia 29 maja 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 49, poz. 299) oraz nowelami do tej ustawy, a na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego ustawą niemiecką z dnia 3 czerwca 1906 r. (Dz. Pr. str. 654), w brzmieniu ustalonem ustawą z dnia 3 lipca 1913 r. (Dz. Pr. str. 521) względnie ustawą niemiecką z dnia 10 września 1919 r. (Dz. Pr. str. 1543),

b) opłat stemplowych (podatków stemplowych, należytości stemplowych i bezpośrednich),

c) podatku giełdowego, unormowanego ustawą z dnia 2 lipca 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 500) w brzmieniu, ustalonem ustawą z dnia 5 grudnia 1923 r. Dz. U. R. P. Nr. 131 poz. 1062),

d) podatku od nabycia nieruchomości, obowiązującego na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego (ustawa niemiecka z dnia 12 września 1919 r. Dz. Pr. str. 1617),

e) podatku od ubezpieczeń, obowiązującego na obszarze górnośląskiej części województwa

śląskiego (ustawa niemiecka z dnia 8 kwietnia 1922 r. Dz. Pr. str. 400)

podwyższa się o pół procentu (0,5%) za każdy dzień zwłoki w przypadkach, gdy daniny publiczne, wyżej wymienione, uiszcza się bezpośrednio na podstawie nakazu płatniczego i o ile nie uiszczono ich w przepisanym terminie płatności.

§ 2. Przepisom niniejszego rozporządzenia nie podlegają jednak:

a) opłata stemplowa od kart do gry (ustawa z dnia 6 lipca 1920 r., Dz. U. R. P. Nr. 101, poz. 666),

b) należytości sądowe, obowiązujące na obszarze b. dzielnicy austrjackiej (austr. ces. rozporządzenie z dnia 15 września 1915 r. austr. Dz. p. p. Nr. 279),

c) podatek giełdowy (§ 1, punkt, c niniejszego rozporządzenia) a—na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego—opłaty stemplowe, przewidziane w pozycji 4 taryfy stemplowej niemieckiej, jeśli podatek (opłatę) wymierzono maklerowi na mocy punktu 1 art. 13 ustawy z dn. 2 lipca 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 500) względnie na mocy punktu 1 § 20 ustawy stemplowej niemieckiej (w brzmieniu, ustalonem ustawą z dnia 26 lipca 1918 r. Dz. Pr. str. 799).

§ 3. Wykonanie rozporządzenia niniejszego powierza się Ministrowi Skarbu.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) *S. Wojciechowski.*
Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z dn. 10.IV 1924 r., Nr. 31, poz. 308).

Podatek spadkowy i od darowizn.

313.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 28 lutego 1924 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia z dnia 25 sierpnia 1923 r., zawierającego przepisy wykonawcze dla obszaru b. dzielnicy rosyjskiej w przedmiocie opodatkowania spadków i darowizn.

Na podstawie art. 53 ustawy z dnia 29 maja 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 49, poz. 299) i art.11 ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 127, poz. 1044) zarządza się co następuje:

§ 1. Zdanie pierwsze paragrafu 40 rozporządzenia z dnia 25 sierpnia 1923 r. zawierającego przepisy wykonawcze dla obszaru b. dzielnicy rosyjskiej w przedmiocie opodatkowania spadków i darowizn (Dz. U. R. P. Nr. 101 poz. 794) otrzymuje następujące brzmienie:

„Wymierzenie podatku spadkowego należy do urzędu Skarbowego jeżeli cały majątek spadkowy znajduje się na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej i zarazem jego wartość ogólna (§§ 10 do 17) nie przewyższa: a) przy spadkach, przechodzących wyłącznie na zstępnych lub małżonka — 5000 franków złotych b) w innych przypadkach — 2000 franków złotych“.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie do wszystkich przypadków, w których podatek spadkowy nie został wymierzony.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*
Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Z. Hübner.*
Minister Sprawiedliwości:
(—) *Wł. Wyganowski.*
Minister Wyznań Religijnych
i Oświecenia Publicznego:
(—) *Miklaszewski.*
Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *Józef Kiedroń.*

(Dz. U. R. P. z dn. 10.IV 1924 r. Nr. 31, p. 315).

Podatki konsumcyjne.

314.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 19 marca 1924 r.

w przedmiocie zastosowania stałej jednostki do obliczania kosztów nakładu opasek zapałkowych.

Na zasadzie § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 grudnia 1923 r. w przedmiocie podwyższenia akcyzy od zapałek na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr. 132, poz. 1074) oraz na mocy art. 5 i 11 ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 127, poz. 1044) o zastosowaniu stałej jednostki do obliczania danin, niektórych innych dochodów publicznych oraz kredytów, udzielanych przez instytucje państwowe i samorządowe, zarządza się co następuje:

§ 1. Określone w § 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 4 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 126, poz. 1041) koszty nakładu opasek (banderoli) zapałkowych w kwocie 300.000 mk. za 1.000 sztuk podwyższa się do kwoty 1.200.000 mk.,

przeliczając równocześnie tę kwotę na 0,7 (siedem dziesiątych franka złotego.

§ 2. Obliczona we frankach złotych należność płatna będzie w markach polskich wedle kursu franka złotego, obowiązującego w dniu zapłaty.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje z dniem ogłoszenia na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej

Minister Skarbu:
(—) W. Grabski.

(Dz. U. R. P. z dn. 10.IV 1924 r. Nr. 31, p. 313).

315.

OBWIESZCZENIE L. 3346 D.A.M. — W. a.

Na podstawie zewolenia Ministerstwa Skarbu został uruchomiony w Pińsku wolny skład spirytusu należący do Franciszka Kruszyńskiego w Pińsku..

Wspomniany Wolny Skład znajduje się w obrębie Urzędu Skarbowego Akcyz i Monopolów Państwowych w Pińsku, Województwa Poleskiego.

Stały dozór Kontroli Skarbowej na miejscu przy Wolnym Składzie w Pińsku.

Poczta Pińsk.

Warszawa, dnia 4 kwietnia 1924 r.

za Ministra Skarbu:
(—) W. Grabowski.
Naczelnik Wydziału

316.

OKÓLNIK L. 3048/D. A. M. — W. a.

w sprawie skażania denaturatu.

Do wszystkich Izb Skarbowych — Wydział IV i do Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego Wydz. Skarbowy w Katowicach.

Ze względu na niewystarczającą produkcję w kraju oleju ketonowego dopuszczono aż do odwołania domieszkę jako składnika mieszaniny skażającej fenilkarbilaminu z olejkiem rozmarynowym, nadającego denaturowi szczególny zapach i smak różniący się od zapachu i smaku denaturatu sporządzonego z pomocą zwykłej mięszaniny skażającej . Denaturat tego rodzaju wyrabiają przedsiębiorstwa położone w województwie Poznańskiem.

Warszawa, dnia 5 kwietnia 1924 r.

za Ministra Skarbu:
(—) Dr. Głowacki.
Dyrektor Departamentu

Przepisy celne.

317

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU W POROZUMIENIU Z MINISTREM PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 1 marca 1924 r.

o wprowadzeniu opłat wywozowych od wywozu skórek zajęczych i króliczych surowych, niewyprawionych.

Na podstawie art. 18 ustawy z dnia 15 lipca 1920 r. o obrocie towarowym z zagranicą (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 527) zarządza się co następuje:

§ 1. Ustanawia się opłaty wywozowe od:

Poz. tar. celnej:	Nazwa towaru:
56 p. 1.	Skórki zajęcze i królicze surowe niewyprawione.

§ 2. Opłaty wywozowe od skórek zajęczych i króliczych surowych, niewyprawionych będą pobierane w wysokości 60% zysku wywozowego.

§ 3. Wskutek zarządzenia § 1 niniejszego rozporządzenia w § 1 rozporządzenia Ministra Skarbu, Ministra Przemysłu i Handlu oraz Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dn. 23 czerwca 1921 r. w przedmiocie opłat wywozowych (Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 365) zmienionego rozporządzeniami Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu:

Z dnia:	O wprowadzeniu opłat wywozowych od wywozu:	(Dz U. R. P.):
28 marca 1922 r.	jaj	№ 28 poz. 230
23 paźdz. 1922 r.	gęsi	№ 97 poz. 893
27 stycz. 1923 r.	cukru	№ 11 poz. 74
16 maja 1923 r.	drzewa iglastego nieobrobionego i osiki nieobrobionej . . .	№ 54 poz. 381

zmienionego rozporządzeniem Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu z dnia 2 października 1923 r (Dz. U. R. P. Nr. 120. poz. 970).

Z dnia:	O wprowadzeniu opłat wywozowych od wywozu:	(Dz. U. R. P.):
7 czerwca 1923 r.	prosa, gryki, fasoli, grochu oraz drobiu bitego i żywego	№ 61 poz. 457
30 sierpnia 1923 r.	otrąb jęczmiennych	№ 100 poz. 457
29 września 1923 r.	drzewa liściastego nieobrobionego . . .	№ 102 poz. 800
31 paźdz. 1923 r.	mięsa końskiego.	№ 124 poz. 1003
1 grudnia 1923 r.	ziemniaków .	№ 127 poz. 1048
13 grudnia 1923 r.	seradeli, wyki, peluszki i koniczyny . . .	№ 133 poz. 1104
1 lutego 1924 r.	bali i desek osikowych . . .	№ 19 poz. 190
4 lutego 1924 r.	cellulozy . .	№ 26 poz. 265

po wyrazach „opłat od wywozu“ dodaje się wyrazy „skórek zajęczych i króliczych surowych, niewyprawionych“.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze stosuje się do tranzakcji, zawartych po dniu 30 listopada 1923 r. i wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) W. Grabski.

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) Józef Kiedroń.

(Dz U. R. P. z dn. 10.IV 1924 r. Nr. 31, p. 312).

318.

OKÓLNIK L. D.C. 3370/IV.

w sprawie umarzania niedoborów celnych.

Do Dyrekcji Ceł w Warszawie, Poznaniu, Mysłowicach, Wilnie, Lwowie, Gdańsku.

Celem uniknięcia kosztów, związanych ze ściąganiem ujawnionych niedoborów celnych, wynoszących drobne kwoty poleca się pouczyć podległe urzędy celne, by umarzaniu podlegały niedobory, których wysokość nie przenosi wartości 0,5 franka złotego

Przy poszczególnem umarzaniu wskazanych wyżej niedoborów należy na dokumentach przychodowych czynić stosowne adnotacje z powołaniem się na niniejsze rozporządzenie.

Jednocześnie uchyla się rozporządzenie z dnia 3 sierpnia 1923 r. Nr. D.C./5539/IV o umarzaniu niedoborów celnych, nieprzekraczających kwoty 5.000 mkp.

Warszawa, dnia 7 kwietnia 1924 r.

Minister Skarbu:
(—) W. Grabski.

Sprawy walutowe.

319.

ROZPORZĄDZENIE

Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 31 marca 1924 r.

w przedmiocie pokrycia należności za subskrybowane przez Skarb Państwa akcje Banku Polskiego.

Na mocy art. 1 p. 11 b. i art. 2 ustawy z dnia 11 stycznia 1924 r. o naprawie Skarbu Państwa i reformie walutowej (Dz. U. R. P. Nr. 4 poz. 28) i zgodnie z uchwałą Rady Ministrów z dnia 29 marca 1924 r. stanowię co następuje:

§ 1. Upoważnia się Ministra Skarbu do pokrycia całkowitej należności za subskrybowane przez Skarb Państwa akcje Banku Polskiego złotem z majątku Skarbu Narodowego.

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Skarbu.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) S. Wojciechowski.

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu:
(—) W. Grabski.

(Dz. U. R. P. z dn. 10.IV 1924 r. Nr. 31, poz. 309).

Przepisy rachunkowe i kasowe.

320.

KOMUNIKAT L. G.U.K. 2284/W. A. K.

w przedmiocie kont Kas Skarbowych we Lwowie w P. K. O.

Celem ułatwienia zarachowania wpłat danin państwowych, uskuteczniauych za pośrednictwem P. K. O. na rzecz poszczególnych Inspektoratów skarbowych we Lwowie, Ministerstwo Skarbu zezwoliło na otwarcie dla Kasy Skarbowej Lwów — miasto następujących dodatkowych kont w P. K. O.

1) Kasa Skarbowa Lwów — miasto (Inspektor Skarbowy I) konto Nr. 39.644.

2) Kasa Skarbowa Lwów — miasto (Inspektorat Skarbowy II) konto Nr. 39.643.

3) Kasa Skarbowa Lwów — miasto (Inspektorat Skarbowy III) konto Nr. 39.642.

4) Kasa Skarbowa Lwów — miasto (Inspektorat Skarbowy IV) konto Nr. 39.641.

5) Kasa Skarbowa Lwów — miasto (Inspektorat Skarbowy V) konto Nr. 39.640.

Odtąd płatnicy okręgu Lwów — miasto winni wpłacać podatki na właściwe konta Kasy Skarbowej Lwów — miasto, oznaczając dokładnie nazwę poszczególnego konta, wskazując oprócz nazwy Kasy Skarbowej Lwów — miasto, także nazwę właściwego Inspektoratu Skarbowego.

za Ministra Skarbu:
(—) B. Markowski.
Podsekretarz Stanu.

Skarbowość związków samorządowych.

321.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 18 marca 1924 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu, w celu wykonania ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych.

Na podstawie art 77 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz.747) zarządza się co następuje:

§ 1.

Do art 1 ustawy.

Uchwały, określające wysokość dodatków do podatków (opłat) państwowych (z wyjątkiem wymienionych w art. 11 ustawy), winny zarządy związków komunalnych przedkładać we właściwej drodze do wiadomości władzy nadzorczej w ciągu dni 15-tu po uchwaleniu, dołączając w jednym egzemplarzu preliminarz budzetowy (o ile preliminarz został już uprzednio przedstawiony, wskazać należy tylko datę i liczbę przedłożenia) i inne materjały, uzasadniające wysokość uchwalonych dodatków.

Wydział powiatowy (a do czasu wprowadzenia w życie samorządu powiatowego na ziemiach Spisza i Orawy — starosta pow. spisko-orawskiego) otrzymuje uchwały w 4 egzemplarzach; jeden egzemplarz uchwały z załącznikami zatrzymuje w swych aktach, a 15-go każdego miesiąca przesyła wydziałowi wojewódzkiemu — a do czasu wprowadzenia w życie samorządu wojewódzkiego wojewodzie (delegatowi rządu w Wilnie) — pozostałe trzy egzemplarze wraz z egzemplarzami innych uchwał w przedmiocie poboru dodatków do podatków (opłat) państwowych otrzymanych w ciągu tego czasu. Wydział wojewódzki—a do czasu wprowadzenia w życie samorządu wojewódzkiego wojewoda (delegat rządu w Wilnie)—zatrzymuje po jednym egzemplarzu uchwał w swych aktach, a na początku każdego kwartału przesyła Ministerstwu Spraw Wewnętrznych pozostałe dwa egzemplarze wraz z egzemplarzami innych uchwał w sprawie poboru dodatków do podatków (opłat) państwowych, otrzymanych w ciągu tego czasu.

Wydział wojewódzki — a do czasu wprowadzenia w życie samorządu wojewódzkiego wojewoda (delegat rządu w Wilnie) — otrzymuje uchwały reprezentacji powiatowych związków komunalnych, gmin miejskich w b. dzielnicy rosyjskiej, wydzielonych z pow. zw. kom., wszystkich gmin miejskich w b. dzielnicy pruskiej i gmin miejskich w b. dzielnicy austrjackiej, liczących powyżej 15.000 mieszkańców, w przedmiocie poboru dodatków do podatków (opłat) państwowych w trzech egzemplarzach; jeden egzemplarz uchwały z załącznikami pozostawia w swych aktach, a na początku każdego kwartału przesyła Ministerstwu Spraw Wewnętrznych pozostałe dwa egzemplarze uchwały wraz z egzemplarzami innych uchwał w przedmiocie poboru dodatków do podatków (opłat) państwowych, otrzymanych w ciągu tego czasu.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych otrzymuje uchwały reprezentacji gminy miasta stoł. Warszawy w dwóch egzemplarzach.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przesyła Ministerstwu Skarbu każdego kwartału po jednym egzemplarzu otrzymanych uchwał.

Do uchwał reprezentacji związków komunalnych w przedmiocie poboru dodatków do opłat pańtwowych od patentów na wyrób i sprzedaż trunków, przetworów wódczanych i spirytusowych (art. 11) odnoszą się przepisy, dotyczące zatwierdzania uchwał przez władzę nadzorczą.

Uchwały, określajace wysokość dodatków do podatków (opłat) państwowych, winny zarządy związków komunalnych udzielać do wiadomości organom powołanym do wymiaru właściwych podatków państwowych przynajmniej na miesiąc przed rozpoczęciem okresu budzetowego, a o ile chodzi o dodatki do świadectw przemysłowych — do dn. 1 października roku poprzedzającego okres budzetowy; łącznie z uchwałą określającą wysokość dodatków do opłat, wymienionych w art. 11, należy przedstawić organom wymiarowym dowód zatwierdzenia tej uchwały przez władzę nadzorczą.

Powyższe postanowienia nie odnoszą się do dodatków do podatków (opłat) państwowych, wymienionych w art. 10 i 14 ustawy; dodatki te pobierane będą z mocy samego prawa łącznie z właściwemi podatkami (opłatami) państwowemi bez specjalnych w tym przedmiocie uchwał reprezentacji związków komunalnych.

Uchwały w sprawie pobierania samoistnych podatków komunalnych winny być powzięte w formie statutów podatkowych; uchwały w przedmiocie poboru podatku od lokali (ust. 1, 2 i 3 art. 7 ustawy) winny określać jedynie wysokość stawki podatkowej

§ 2.

Do art. 2 i 3 ustawy.

Dla wymiaru samoistnego podatku od gruntów państwowych w b. Królestwie Kongresowem winna nastąpić klasyfikacja tych gruntów z odpowiedniem zastosowaniem przepisów art. 126—128 ustawy rosyjskej o podatkach bezpośrednich (T. v Zh. Pr. z 1903 r.), tudzież przepisów §§ 7 i 8 rozporzadzenia Ministra Skarbu z dn. 10 września 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 97. poz. 639).

Na Ziemi Wileńskiej i w województwach: nowogródzkiem, poleskiem i wołyńskiem oraz w powiatach: białostockim, bielskim, sokólskim, wołkowyskim i grodzieńskim województwa białostockiego klasyfikacja gruntów winna nastąpić z odpowiedniem uwzględnieniem przepisów rosyjskiej ustawy o powinnościach ziemskich, jakoteż przepisu art. 15 rosyjskiej ustawy o podatkach

bezpośrednich, oraz rosyjskich przepisów prawa o włościanach (T. IX Zb. Pr. 1903 r., dz. 2).

Zarządy gmin wiejskich obowiązane są w ciągu dni 7-miu po otrzymaniu należnych kwot dokonać podziału 5% pobranej sumy między gromady wioskowe według klucza ludnościowego.

Przekroczenie przez gminy wiejskie normy 40% wzgl. 60% z najwyższego łącznego obciążenia gruntów i budynków w wysokości 100% pociąga za sobą odpowiednie obniżenie stopy podatkowej dla powiatowego związku komunalnego.

W wyjątkowych, zasługujących na uwzględnienie wypadkach, może Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu pozwolić na podwyższenie obciążenia gruntów do wysokości 150%, ale tylko w odniesieniu do tej części państwowego podatku gruntowego, która nie obejmuje oddzielnego dodatku, przyczem z przekroczenia tego mogą korzystać związki komunalne w stosunku procentowym, przewidzianym w ust. 1 art. 3 ustawy.

Określenie w art.3 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr 94 poz. 747) i w art. 14 ustawy z dn. 15 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65 poz. 505) najwyższe normy podatku komunalnego od gruntów i budynków odnoszą się również do samoistnego podatku od gruntów i budynków państwowych.

Pobór samoistnego podatku od gruntów państwowych w b. dzielnicy roosyjskiej winien być dokonany w terminie poboru państwowego podatku gruntowego.

§ 3.

Do art. 4 ustawy.

W b. dzielnicy rosyjskiej do gruntów państwowych, położonych na obszarze gmin miejskich, a odpowiadających gruntom wskazanym w art. 272 rosyjskiej ustawy o podatkach bezpośrednich (T V Zb. Pr. z 1903 r. wyd. 2), stosują się przepisy ust. 1 i 2 § 2 niniejszego rozporządzenia.

W wyjątkowych, zasługujących na uwzględnienie, wypadkach może Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu pozwolić na podwyższenie obciążenia gruntów z wyjątkiem placów budowlanych i gruntów, wymienionych w ust. 5 art. 4, do wysokości 150%, ale tylko w odniesieniu do tej części państwowego podatku gruntowego, która nie obejmuje oddzielnego dodatku, przyczem z przekroczenia tego korzystać mogą związki komunalne w stosunku procentowym, oznaczonym w ust. 7 art. 4.

O ile place budowlane i grunty, przewidziane w ust. 5 art. 4, są obciążone na rzecz gminy miejskiej samoistnym podatkiem w silniejszym stopniu poza granice wskazane w przytoczonych w tym ustępie ustawach, — opodatkowanie tych objektów na rzecz powiatowego związku komunalnego, wzgl. samorzadu wojewódzkiego nie może przekroczyć norm obciażenia, jakiemu podlegałyby te grunty w wypadku poboru podatku pod postacią dodatku do państwowego podatku gruntowego.

Pobór samoistnego podatku od gruntów winien być dokonany w terminie państwowego podatku gruntowego.

§ 4.

Do art. 5 ustawy.

Dla ustalenia, które związki komunalne są uprawnione do poboru podatku od kopalń, decydującym momentem jest miejsce wydobycia minerału na powierzchnię (urządzenia, wzgl. przynależności kopalń).

Związki komunalne, z pod których terenu wydobywa się minerał o ile nie posiadają na swym obszarze urządzeń, wzgl. przynależności kopalń, nie mają prawa poboru tego podatku.

Maksymalna wysokość podatku na rzecz gminy miejskiej, wydzielonej z pow. zw. kom., lub na rzecz powiatowego związku komunalnego gminy miejskiej, nie wydzielonej z pow. zw. kom., wzgl. gminy wiejskiej nie może przekroczyć 1% ceny wzgl. wartości sprzedażnej minerału.

Jeżeli powiatowy związek komunalny i gmina miejska niewydzielona z tegoż związku, wzgl. gmina wiejska, uchwali pobór podatku od kopalń, to wymiar i pobór tego podatku przeprowadzi wydział powiatowy, który kwotę przypadającą z tego tytułu gminie miejskiej wzgl. wiejskiej wypłaci w umówionym przez te związki terminie.

W razie nieprowadzenia przez którykolwiek z uprawnionych związków komunalnych podatku od kopalń,—pozostałe uprawnione związki komunalne mogą pobierać ten podatek do wysokości 1% ceny wzgl. wartości sprzedażnej minerału wyłącznie na rzecz swoją.

Postanowienie ust. 5 art. 5 dotyczą wypadku, gdy miejsce wydobycia minerału na powierzchnię (urządzenia, wzgl. przynależności kopalń) znajdują się na obszarach dwóch gmin wzgl. dwóch powiatów.

Wpływy z podatku od kopalń winny być użyte przez związki komunalne wyłącznie na inwestycje; w następstwie tego obowiązane są związki komunalne uwidocznić w budżecie odpowiednie wydatki na cele inwestycyjne. Po upływie okresu budżetowego winny związki komunalne przedłożyć władzy nadzorczej, która statut podatkowy zatwierdziła, wyczerpujace sprawozdanie, poparte cyfrowemi danemi, w przedmiocie właściwego użycia wpływów z podatku od kopalń.

§ 5.

Do art 7 ustawy.

Stopa podatku od lokali w gminach miejskch na rok 1924 winna być ustalona w stosunku do komornego, wzgl. wartości czynszowej, obliczonej na podstawie art. 2 i 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1920 r. o ochronie lokatorów (Dz. U. R. P. z 1921 r. Nr. 4, poz. 19) z tem, że należność podatkowa nie może przekroczyć dla gmin m. st. Warszawy, Krakowa, Lwowa, Łodzi, Poznania i Wilna 4½%, dla wszystkch zaś pozostałych gmin miejskich 3% komornego, wzgl. wartości czynszowej z czerwca 1924 r., przerachowanej na marki polskie według kursu waluty złotej w dn. 1 stycznia 1924 r. Komorne w domach wybudowanych po czerwcu 1914 r., o ile nie są one wolne w myśl obowiazujących ustaw od opodatkowania, ustala sie drogą porównania z komornem podobnych lokali w domach, które były wynajmowane w tymże roku.

Stopa podatku od lokali w gminach wiejskich nie może przekroczyć 5% faktycznego obecnego.

komornego, wzgl. wartości czynszowej, z tem zastrzeżeniem, że wartość czynszowa w gminach wiejskich nie może przenosić komornego, płaconego za podobne lokale w najbliższej gminie miejskiej.

Do podatku od lokali stosują się postanowienia art. 21—26 ustawy z dn.17 grudnia1921 r. o zasileniu finansów miejskich i o karach nakładanych przez gminy miejskie za fałszywe zeznania podatkowe na obszarach b. zaboru rosyjskiego i austrjackiego (Dz. U. R. P. z 1922 r. Nr. 2, poz. 6) i §§ 20 — 26 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Ministra Skarbu z dn. 29 kwietnia 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 294) z uwzględnieniem zmian, wynikających z postanowień ustawy z dn. 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747), ustawy z 6 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 127, poz. 1044) i rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 26 stycznia 1924 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych (Dz. U. R. P. Nr. 14, poz. 134), a w szczególności:

a) zwolnienia, przewidziane w ust. 3 art. 7 ustawy z dn. 11 sierpnia 1923 r., uważać należy jako uzupełnienie art. 23 ustawy z dn. 17 grudnia 1921 r.;

b) postanowienia, zawarte w ust. 2 art. 24 ustawy z dn. 17 grudnia 1921 r., zostały uzupełnione przepisem ust. 1 art. 42 ustawy z dn. 11 sierpnia 1923 r. w ten sposób. że pobór podatku od lokali może być uskuteczniony bądź przez właścicieli realności za zwrotem odszkodowania w wysokości 5% od kwoty wpłaconej do kasy gminnej, bądź też przez organy gminne;

c) wysokość odsetek za zwłokę zgodnie z ustawą z dn. 6 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 129, poz. 1044) i rozporządzeniem Ministra Skarbu z dn. 26 stycznia 1924 r., wydanem w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych (Dz. U. R. P. Nr. 14, poz. 134), wynosi 2% miesięcznie;

d) uchwały w przedmiocie stawek podatku od lokali wchodzą w życie w terminie, przewidzianym w art. 40 ustawy z dn. 11 sierpnia 1923 r.;

e) odnośnie do kar mają zastosowanie przepisy art. 62 — 67 ustawy z dn. 11 sierpnia 1923 r. i § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dn.26 stycznia 1924 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych (Dz. U. R. P. Nr. 14. poz. 134);

f) należność podatkowa, obliczona dla każdego płatnika na r. 1924 zgodnie z uchwałą reprezentacji gminnej w markach polskich, winna być przerachowana przez zarząd gminy na franki złote, przyjmując wartość franka złotego na dzień 1 stycznia 1924 r. = 1.220.000 mk. i podlega uiszczeniu w czterech ratach kwartalnych w markach polskich według wartości franka złotego, obowiązującej w dniu wpłacenia podatku.

Pobór podatku od zbytku mieszkaniowego winien być dokonany łącznie z poborem podatku od lokali.

§ 6.

Do art. 9 ustawy.

Podatki komunalne do państwowego podatku dochodowego na rzecz gmin i powiatowych związków komunalnych na obszarze b. dzielnicy pruskiej, określone w art. 6 ustawy z dn. 10 stycznia 1924 r. w przedmiocie przepisów o państwowym podatku dochodowym, obowiązującym na całym obszarze Rzeczypospolitej (Dz. U. R. P. Nr. 13, poz. 10), przypadają z terytorjum:

a) gmin miejskich tymże gminom,

b) gmin wiejskich i obszarów dworskich — powiatowym związkom komunalnym.

§ 7.

Do art.10, art.58 ust. 3 i art. 75 ust. 4 ustawy.

Postanowienia, zawarte w art. 10, wchodzą w życie z dn. 1 lipca 1924 r.

Od dnia tego pobierane będą przez kasy skarbowe oraz celne na podstawie wymiaru, dokonanego przez urzędy akcyz i monopolów wzgl. urzędy celne dodatki do państwowych podatków (opłat) od spożycia, zużycia wzgl. produkcji (z wyjątkiem podatku od węgla, olejów mineralnych, soli i cukru) na rzecz związków komunalnych równocześnie z podatkami (opłatami) państwowemi (przy produkkcji, w handlu lub przy przywozie z zagranicy). Wpływy z tych dodatków winny kasy skarbowe oraz celne zarachowywać na sumy komunalne do dyspozycji Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Do poboru dodatków do podatków (opłat) państwowych od spożycia, zużycia wzgl. produkcji mają odpowiednie zastowanie postanowienia:

a) art. 43 ust. 2, art. 49 ust. 2, art. 51, art. 54 ust. 2 pierwsze zdanie, art. 57 i art. 59 ustawy;

b) art. 52 z tem, że kwoty dodatku komunalnego, podlegające zwrotowi, zostaną potrącone z sumy wpływów z dodatków komunalnych do państwowych podatków od spożycia, zużycia wzgl. produkcji, a mianowicie z tej sumy, która przypada w najbliższym terminie do rozdziału między gminy miejskie a powiatowe związki komunalne;

c) § 15 i § 17 rozzporządzenia Ministra Skarbu z dn. 26 stycznia 1924 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych, celem wykonania art. 9 ust. 1 i 2 ustawy z dn. 6 grudnia 1923 r. o zastosowaniu stałej jednostki do obliczania danin, niektórych innych dochodów publicznych oraz kredytów, udzielanych prez instytucje państwowe i samorządowe (Dz. U. R. P. Nr. 14, poz. 134).

Dodatek komunalny wynosi:

a) 30% państwowego podatku od spirytusu i wyrobów wódczanych, wina i win musujących oraz od piwa;

b) 15% państwowego podatku od drożdży, kwasu octowego i zapałek.

Celem przygotowania rozdziału wpływów dodatków komunalnych między uprawnione związki komunalne stosownie do przepisów zawartych w ust. 3, 4 i 5 art. 10 ustawy, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych ustali w miesiącu lipcu każdego roku na podstawie danych o przypisie podatku przemysłowego (od obrotu), w każdem mieście i w każdym powiecie, dostarczonych przez Ministerstwo Skarbu i na podstawie ostatniego urzędowego spisu ludności z uwzględnieniem postanowienia ust. 5 art. 10 klucz rozdziału dodatków komunalnych do państwowych podatków (opłat) między poszczególne gminy miejskie i po-

szczególne powiatowe związki komunalne (ust. 3 art. 10).

Aż do czasu wprowadzenia w życie samorządu powiatowego na ziemiach Spisza i Orawy gminy wiejskie tego powiatu otrzymują tytułem dodatków komunalnych, przewidzianych w ust. 2 art. 10, całkowitą kwotę, która przypadałaby na powiatowy związek komunalny, obejmujący ziemie Spisza i Orawy.

Do czasu ustalenia nowego klucza rozdział sum pobranych tytułem dodatków komunalnych do dodatków (opłat) państwowych od spożycia, użycia względnie produkcji dokonuje się na podstawie dawnego klucza.

Kasy skarbowe oraz celne obowiązane są w dniu 1 i 16 każdego miesiąca na podstawie własnej noty wypisać na rozchód w sumach komunalnych ogólną sumę półmiesięcznych wpływów od spożycia, zużycia względnie produkcji i równocześnie zapisać ją w trybie § 52 instrukkcji dla kas skarbowych na przychód sum obrotowych na rachunek Centralnej Kasy Państwowej do dyspozycji Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Centralna Kasa Państwowa po zarachowaniu przekazanych w powyższy sposób kwot do sum komunalnych zawiadomi Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w dniu 8 i 23 każdego miesiąca o łącznej sumie wpływów z ubiegłego półmiesiąca.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych na zasadzie klucza rozdziału uskuteczni podział półmiesięczny wpływów między poszczególne gminy miejskie i między poszczególne powiatowe związki komunalne (w tej liczbie i dla powiatu spiskoorawskiego).

O dokonanym rozdziale zawiadomi Ministerstwo Spraw Wewnętrznych centralną kasę państwową przy dołączeniu wykazu sum, przypadających z rozdziału poszczególnym gminom miejskim, powiatowym związkom komunalnym i wszystkim gminom wiejskim ziem Spisza i Orawy.

Na podstawie powyższego wykazu Centralna Kasa Państwowa przekaże za pośrednictwem Pocztowej Kasy Oszczędności kwoty należne poszczególnym gminom miejskim i powiatowym związkom komunalnym (staroście pow. spiskoorawskiego dla gmin wiejskich tego powiatu).

Rozdziału kwot należnych gminom wiejskim dokonuje wydział powiatowy (starosta powiatu spisko-orawskiego) natychmiast po otrzymaniu sumy dodatków do podatków (opłat) państwowych od spożycia, zużycia względnie produkcji zgodnie z postanowieniem ust. 4 art. 10 ustawy.

Wpływy z tytułu dodatków do podatków (opłat) państwowych od spożycia, zużycia względnie produkcji winny być użyte przez gminy wiejskie wyłącznie na cele inwestycyjne oraz na cele konserwacji urządzeń i zakładów gminnych; w następstwie tego winny gminy wiejskie uwidocznić w budżecie odpowiednie wydatki na wspomniane cele. Po upływie okresu budżetowego winny gminy wiejskie przedłożyć władzy nadzorczej wyczerpujące sprawozdanie, poparte cyfrowemi danemi, w przedmiocie właściwego użycia wpływów z dodatków do podatków (opłat państwowych od spożycia, zużycia względnie produkcji.

§ 8.

Do art. 11 ustawy.

Dodatki do opłat państwowych od patentów na wyrób i sprzedaż trunków, przetworów wódczanych i spirytusowych nie mogą przenosić 100% każdoczesnej opłaty państwowej od patentu na na wyrób, względnie 200% każdoczesnej opłaty państwowej od patentu na sprzedaż; uchwały co do wysokości dodatków do patentów winny być powzięte z zachowaniem przepisów § 1 niniejszego rozporządzenia.

Kasy skarbowe jednocześnie z uskutecznieniem wydziałom powiatowym wypłaty dodatków winny zawiadomić te wydziały o pobranych w poszczególnych gminach wiejskich kwotach tytułem dodatków do opłat państwowych od patentów na wyrób i sprzedaż trunków, przetworów wódczanych i spirytusowych.

Aż do czasu wprowadzenia w życie samorządu powiatowego na ziemiach Spisza i Orawy gminy wiejskie tych ziem uprawnione są pobierać dodatki do opłat państwowych od patentów na wyrób i sprzedaż trunków, przetworów wódczanych i spirytusowych, przyczem dodatki te nie mogą przenosić 50% każdoczesnej opłaty państwowej od patentu na wyrób, względnie 100% każdoczesnej opłaty od patentu na sprzedaż trunków.

§ 9.

Do art. 12 ustawy.

Ustala się na rok 1924 następujące normy podatku od towarów, przewożonych drogami żelaznemi (normalno-torowemi) do miast, które przed dniem 1 lipca 1923 r. uzyskały zatwierdzenie statutów o poborze samoistnych podatków przewożonych lub wywożonych:

a) dla gm. miasta st. Warszawy podatek nie może przekroczyć kolejowej opłaty przewozowej za odległość 41—50 klm.,

b) dla gm. m. Łodzi, Lwowa, Krakowa i Wilna podatek nie może przewyższyć kolejowej opłaty przewozowej za odległość 31—40 klm..

c) dla pozostałych uprawnionych gmin miejskich podatek nie może przenosić kolejowej opłaty przewozowej za odległość 11—20 klm.;

od przesyłek jednostkowych, zwyczajnych i pośpiesznych, za które opłatę przewozową oblicza się według sztuki a nie według wagi, podatek dla wszystkich uprawnionych gmin nie może przekroczyć:

1) za konie i bydło rogate rosłe 2 fr. zł. od sztuki,

2) za inne zwierzęta 0,5 fr. zł. od sztuki;

od ładunków poniżej wyliczonych podatek dla wszystkich uprawnionych gmin miejskich nie może przewyższyć kolejowej opłaty przewozowej za odległość 1—10 klm.:

1) a) zboża w ziarnie, b) ziemniaki świeże,

2) mąka zbożowa (pszenna i żytnia),

3) a) zwierzęta domowe żywe, b) mleko,

4) a) budulec drzewny nieobrobiony, budulec obrobiony, drzewo celulozowe, b) karpina,

5) masa drzewna i celuloza.

6) a) rudy, żużle i szlaka, b) wapień i dolomit palone oraz wapno, c) cegły, d) piasek, żwir i glina,

7) a) szkło mielone b) masa kamienna, c) cement

8) żelazo i stal surowe.

Podatek od wszystkich ładunków, przewożonych kolejkami podjazdowemi, nie może przekroczyć opłaty przewozowej pobieranej przez te kolejki:

a) dla gminy m. st. Warszawy za odległość 1—7,5 klm.,

b) dla pozostałych uprawnionych gmin miejskich za odległość 1—5 klm

Podatki od towarów przewożonych nie podlegają przesyłki bagażowe i pocztowe, oraz ładunki przewożone „transito".

§ 10.

Do art. 14 ustawy.

Notarjusze wzgl. inne organy, uprawnione do sporządzania protestów, winny co 1 i 16 każdego miesiąca przekazywać zarządom właściwych gmin — po potrąceniu rzeczywistych kosztów, połączonych z przekazem — kwoty pobrane tytułem ½% podatku komunalnego od zaprotestowanych weksli.

§ 11.

Do art. 17 ustawy.

Zasady oraz sposoby wymiaru i poboru podatku od plakatów i szyldów oraz podatku od anonsów na rok 1924 normuje załączony do niniejszego rozporządzenia statut wzorowy.

§ 12.

Do art. 18 ustawy.

Stopa podatku od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk winna być określona w formie dodatku procentowego do ceny wykupionego biletu wstępu i różniczkowana według rodzaju widowiska. Podatek ten opłacają osoby, nabywające bilety wstępu na publiczne zabawy, rozrywki i widowiska, inkasuje go zaś na rzecz gminy przedsiębiorstwo, wzgl. osoba urządzająca.

W wypadkach gdy uczestnictwo w publicznych zabawach, rozrywkach i widowiskach nie jest uzależnione od wykupionych biletów wstępu, podatek winien być określony w sposób ryczałtowy; podatek ten opłaca wtedy przedsiębiorstwo, wzgl. osoba urządzająca.

§ 13.

Do art. 19 ustawy.

Najwyższe normy podatku ustala się według poniżej oznaczonych stref na rok 1924 w następujący sposób:

I-a strefa obejmuje: województwo poznańskie, powiaty: nieszawski i włocławski województwa warszawskiego, oraz powiaty: kolski, koniński, sieradzki i turecki województwa łódzkiego.

Maksymalna wysokość podatku — 0,5 fr. zł. z 1 ha.

II-a strefa obejmuje: województwo pomorskie, województwo kieleckie, województwo warszawskie bez powiatów wydzielonych do strefy I-szej, województwo łódzkie bez powiatów zaliczonych do strefy I-szej, oraz powiaty: garwoliński, sokołowski i węgrowski województwa lubelskiego i województwo krakowskie bez powiatów wydzielonych do strefy IV-ej.

Maksymalna wysokość podatku — 0,3 fr. zł. z 1 ha.

III-a strefa obejmuje: województwo białostockie bez powiatów wydzielonych do strefy IV-ej, województwo lwowskie bez powiatów włączonych do strefy IV-ej, oraz województwo lubelskie bez powiatów zaliczonych do strefy II-ej.

Maksymalna wysokość podatku — 0,1 fr. zł. z 1 ha.

IV-a strefa obejmuje: Ziemię Wileńską, województwo nowogródzkie, województwo poleskie, województwo wołyńskie, województwo stanisławowskie, województwo tarnopolskie, powiaty augustowski, grodzieński i suwalski województwa białostockiego, powiaty: gorlicki, grybowski, nowotarski, nowosądecki, żywiecki województwa krakowskiego i powiaty: krośnieński, liski, sanocki i starosamborski województwa lwowskiego.

Maksymalna wysokość podatku—0,05 fr. zł. z 1 ha.

Za wykonywanie prawa polowania w rozumieniu art. 19 ustawy uważa się polowanie na zwierzynę łowną przez właściciela gruntu lub nabywcę prawa polowania (dzierżawcę, użytkownika i t. p.).

Od podatku wolni są posiadacze prawa polowania, zupełnie nie wykonywujący tego prawa.

Celem umożliwienia związkom komunalnym opodatkowania dzierżawców prawa polowania w lasach państwowych winny zarządy okręgowe lasów państwowych natychmiast po wypuszczeniu w dzierżawę terenów polowania zawiadomić zarządy odnośnych gmin o oddaniu w dzierżawę terenów do polowania ze wskazaniem czasu dzierżawy, osoby otrzymującej dzierżawę, oraz wielkość terenu łowieckiego, wypuszczonego w dzierżawę w danej gminie.

Podatek komunalny od wykonywania prawa polowania w lasach państwowych na obszarze b. dzielnicy pruskiej może być pobierany pod postacią dodatku nie przekraczającego 100% taksy rządowej, pobieranej przez państwową administrację leśną od ubitych sztuk zwierzyny; pobór tego podatku uskutecznia państwowa administracja leśna łącznie z poborem taksy.

Wykonywanie prawa polowania uzależnia się od wykazania zapłaty podatku.

§ 14.

Do art. 21 ustawy.

Podatki inwestycyjne mogą być pobierane w wyjątkowych wypadkach, t. zn. tylko w tych wypadkach, których potrzeba dokonania inwestycji powstaje wskutek nieprzewidzianych okoliczności, wzgl. siły wyższej i których przeprowadzenie jest nieodzowne ze względu na interes publiczny (np. epidemja, pożar, powódź i t. p.).

Podatki te winny być ustanowione na każdy ściśle określony cel inwestycyjny w jednakowej stawce w stosunku do wszystkich podatków dopuszczonych ustawą z dn. 11 sierpnia 1923 r. z wyjątkiem wymienionych w art. 5 i 10 ustawy.

Do uchwał w przedmiocie poboru podatków inwestycyjnych winny być dołączone oprócz materjałów finansowych, wymaganych przy przedstawianiu władzy nadzorczej do zatwierdzenia innych uchwał, kosztorys robót i plan ich wykonania z oznaczeniem terminu uskutecznienia robót i poboru podatku.

§ 15.

Do art. 23 ustawy.

Aż do wprowadzenia w życie samorządu wojewódzkiego w b. dzielnicy austrjackiej pobory, określone w art. 22 ustawy, przypadają Tymczasowemu Wydziałowi Samorządowemu we Lwowie na pokrycie wydatków, połączonych ze spełnianiem zadań, przewidzianych w ustawie z dn. 30 stycznia 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr 11, poz. 61).

§ 16.

Do art. 24 ustawy.

Celem rozkładu podatków krajowych na gminy miejskie i powiatowe związki komunalne obowiązane są magistraty miast i wydziały powiatowe wzgl. urzędy katastralne najpóźniej do dnia 15 sierpnia każdego roku przesłać właściwemu krajowemu związkowi komunalnemu sumaryczne zestawienie podatku gruntowego i budynkowego wedle stanu z dn. 1 lipca.

§ 17.

Do art. 26 ustawy.

Celem zapobieżenia wielokrotnemu obciążeniu płatników samoistnemi podatkami komunalnemi winny być odpowiednio stosowane w tym przedmiocie przepisy podatków państwowych.

§ 18.

Do art. 27 i 30 ustawy.

Związki komunalne winny pobierać opłaty za używanie utrzymywanych przez nie komunalnych urządzeń i zakładów dobra publicznego; wyjątek stanowią opłaty za naukę w szkołach samorządowych, które nie mogą być pobierane, co nie wyklucza jednak prawa związków komunalnych pobierania od stron opłat celem pokrycia wydatków na utensylja i pomoce szkolne.

Opłaty za używanie komunalnych urządzeń i zakładów dobra publicznego winny być wymierzane według istotnej miary używania danego urządzenia i zakładu dobra publicznego, w braku zaś możności ścisłego ustalenia — według prawdopodobnej miary używania.

W szczególności:

Opłaty drogowe od wozów mogą być wymierzane według ilości sił mechanicznych lub według tonażu siły nośnej, samochodów ciężarowych i innych wozów ciężarowych.

Opłaty za wodę winny być wymierzane według wodomierza, a w braku tegoż według liczby mieszkańców domu, wymiaru długości lub powierzchni budynku, wysokości podatku budynkowego, wysokości komornego, wysokości podatku od lokali i t. p.

Postanowienia, odnoszące się do wymiaru opłat za wodę, stosują się odpowiednio do wymiaru opłat kanalizacyjnych.

Jako opłatę za czynność urzędową uważać należy także opłatę za załatwianie podań, którą uiszcza się w kasie komunalnej w gotówce, albo w znaczkach stemplowych, nalepionych na podaniu.

Do przedkładania władzy nadzorczej uchwał reprezentacji związków komunalnych, dotyczących wprowadzenia nowych opłat i zmian istniejących, stosują się przepisy § 1 niniejszego rozporządzenia; do uchwał tych winny być dołączone oprócz materjałów, wskazanych w § 1, również i materjały, wykazujące stosunek wpływów z opłat do kosztów utrzymania danej gałęzi zarządu komunalnego, za które czynności są pobierane, wzgl. do wydatków, związanych z prowadzeniem zakładów i urządzeń dobra publicznego.

§ 19.

Do art. 31 ustawy.

Uiszczanie opłat za używanie komunalnych urządzeń i zakładów dobra publicznego nie wyklucza obowiązku uiszczania specjalnych dopłat, gdy zachodzą warunki, określone w art. 31 ustawy.

Uchwała w przedmiocie pobierania specjalnych dopłat winna określić w jakim stopniu wydatki na założenie i utrzymanie urządzeń i zakładów dobra publicznego mają być pokryte z dopłat, oraz zasady dla ustalenia szczególnych korzyści gospodarczych lub udogodnień, dających podstawę do pobrania specjalnej dopłaty od właścicieli nieruchomości (gruntów i budynków), jak również od przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych.

Rozkładu tej sumy dokonuje zarząd związku komunalnego po wysłuchaniu opinji komisji, której skład określa reprezentacja związku komunalnego z tem jednak, iż połowa członków komisji winna być powołana z grona płatników specjalnej dopłaty.

O uchwale zawiadamia się płatnikków w ten sposób że uchwałę wraz z projektem, kosztorysem i planem pokrycia kosztów wykłada się do wglądu w biurze zarządu związku komunalnego na jeden miesiąc. O dniu wyłożenia i okresie wglądu należy ogłosić publicznie w sposób w danej miejscowości przyjęty, zaznaczając, że termin do wnoszenia odwołań kończy się z upływem okresu wyznaczonego do wglądu w uchwałę.

§ 20.

Do art. 32 ustawy.

Obowiązek uiszczania specjalnych dopłat krajowym związkom komunalnym w b. dzielnicy pruskiej i Tymczasowemu Wydziałowi Samorządowemu we Lwowie nie jest zależny od uzyskania przez gminy miejskie i powiatowe związki komunalne szczególnych korzyści gospodarczych wzgl. udogodnień z urządzeń i zakładów dobra publicznego; wystarczy gdy z tych urządzeń i zakładów gminy miejskie i powiatowe związki komunalne osiągają normalne korzyści i udogodnienia.

Natomiast osoby, wymienione w art. 31, są obowiązane do specjalnych dopłat na rzecz krajowych związków komunalnych w b. dzielnicy pruskiej i Tymczasowego Wydziału Samorządowego we Lwowie za szczególne korzyści i udogodnienia osiągane z urządzeń i zakładów dobra publicznego tych związków.

§ 21.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) Sołtan.

Minister Skarbu:
(—) W. Grabski.

Załącznik do § 11

(art. 17 ustawy z d. 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych—Dz U. R. P. Nr 94 poz. 747)

STATUT

o poborze na rzecz gminy . . . . podatku od plakatów i szyldów oraz podatku od anonsów.

Na podstawie art. 17 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747) wprowadza się na obszarze gminy . . . . podatek od plakatów i szyldów oraz podatek od anonsów według następujących zasad:

§ 1.

Podatkowi na rzecz gminy . . . . podlegają:

1) wszelkie umieszczane, rozlepiane, roznoszone, rozwożone, wywieszane, wyświetlane lub w inny sposób rozpowszechniane w obrębie gminy napisy, ogłoszenia, znaki i plakaty firmowe zakładów i przedsiębiorstw przemysłowych oraz handlowych, instytucji, mających charakter zarobkowy, wszelkich osobistych zajęć zarobkowych (lekarzy, adwokatów, inżynierów i t. d.), pracowni rękodzielniczych i rzemieślniczych (podatek od plakatów);

2) szyldy, godła firmowe (sztuczny but, zawieszony przed magazynem obuwia, okulary lub lornetka przed magazynem optycznym, cygaro lub papieros przed magazynem tabacznym i inne), wszelkie szafki reklamowe z wystawionemi przedmiotami (obuwie, futra, wyroby metalowe, tkaniny i t d.), latarnie i lampy, o ile znajdujące się na nich napisy są treści reklamowej (podatek od szyldów);

3) wszelkie ogłoszenia drukowane, powielane mechanicznie lub w sposób podobny (podatek od anonsów)

§ 2.

Od podatku są zwolnione:

Ogłoszenia zamieszczone w czasopismach, wychodzących co miesiąc lub częściej, aniżeli w miesięcznych odstępach czasu, ogłoszenia urzędowe, ogłoszenia wyborcze do reprezentacji publicznych, ogłoszenia o odczytach i zgromadzeniach publicznych, oraz ogłoszenia osób poszukujących pracy, jak również wszelkie ogłoszenia, znaki i napisy przedstawicieli państw obcych.

Pozatem w każdym poszczególnym przypadku, zasługującym na uwzględnienie, zarządowi gminy przysługuje prawo stosowania ulg podatkowych wzgl. zwolnień od podatku.

§ 3.

Podatek wynosi:

1) od wszelkich znaków, szyldów, napisów, ogłoszeń i plakatów firmowych, wywieszanych w miejscach widocznych w celach reklamowych, obrazkowych lub pisanych na blasze, płótnie, tekturze, drzewie, szkle, marmurze i t d., zależnie od zajmowanych przez nie powierzchni, a mianowicie:

a) do 0,5 mtr.^{2} włącznie powierzchni .... f. zł.
b) od 0,5 „ do 1 mtr.^{2} „ .... „
c) od 1 „ do 2 „ „ .... „
d) od 2 „ do 3 „ „ .... „

(Stosunek stawek podatkowych dla każdej grupy może być następujący: a)—x, b)—2x, c)—5x, d)—9x i t. d., za napisy na szybach okien, drzwiach, markizach, roletach oraz za napisy z liter plastycznych, bezpośrednio przytwierdzonych do ściany domu podatek może być pobierany o 50% niższy; za napisy, znaki i plakaty umieszczane, urządzane na dachach lub szczytach domów, względnie w poprzek ulic, podatek może być pobierany o 100% wyższy, aniżeli od tych objektów podatkowych, znajdujących się na parterze i I piętrze. Zarząd gminy może podzielić ulice na klasy i w związku z tem zróżniczkować powyższe stawki podatkowe);

2) od szafek, latarni, lamp i wypukłych godeł reklamowych w wysokości . . . . . . fr. zł.;

3) od ogłoszeń, zamieszczanych w czasopismach, ... % opłaty za ogłoszenie;

4) od plakatów i anonsów (afisze drukowane) . . . . . % opłaty a wydrukowanie i ogłoszenie:

5) od reklam, wyświetlanych na płótnie w teatrach, teatrzykach, kinematografach i t. p. oraz na ulicach . . . . . % opłaty za reklamę każdorazową.

§ 4.

Podatek obciąża osobę fizyczną lub prawną, której przedmiot podatku dotyczy.

§ 5.

Właściciele przedsiębiorstw reklamowych oraz administracje czasopism obowiązani są inkasować podatek na rzecz gminy . . . . . przy poborze należności za ogłoszenia względnie za wykonanie reklamy. Za inkasowanie podatku przedsiębiorstwo otrzymuje wynagrodzenie w wysokości 5% sumy podatkowej. Zainkasowane kwoty podatkowe należy wnosić do kasy gminnej 1 i 16 każdego miesiąca.

We wszystkich innych przypadkach podatek należy wpłacać bezpośrednio do kasy gminnej.

§ 6.

Odwołania podlegają przepisom art. 48 i 50 ustawy.

§ 7.

Niewpłacenie podatku we właściwym terminie pociąga za sobą ściągnięcie go w drodze przymusowej z doliczeniem kosztów egzekucyjnych według art. 6 ustawy z dnia 9 marca 1923 r. o karach za zwłokę oraz o kosztach egzekucyjnych (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 189) i odsetek za zwłokę w wysokości 2% miesięcznie.

§ 8.

Kary podlegają przepisom art. 62 — 67 ustawy

§ 9.

Statut niniejszy wchodzi w życie po zatwierdzeniu go przez władzę nadzorczą i ogłoszeniu przez zarząd gminy w sposób w danej miejscowości przyjęty.

(Dz U. R. P. z dn. 10.IV 1924 r. Nr. 31, poz. 317).